

Sygn. akt II Cz 1037/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2013r

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia- Krzyków B. B. na postanowienie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 23 września 2013 r, sygn. akt VIII Co 1852/13

w sprawie ze skargi Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków B. B. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu A. C. w postaci postanowienia z dnia 05 sierpnia 2013 r o odmowie przekazania skarżącemu niepokrytych kosztów egzekucji w kwocie 54,06 zł / sygn. akt kom. Km 2546/13 /

p o s t a n a w i a:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uchylić czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu A. C. w postaci postanowienia z dnia 5 sierpnia 2013r / sygn akt Km 2546/13/ o odmowie wykonania postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia- Krzyków B. B. z dnia 23 maja 2013 r.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Wałbrzychu oddalił skargę Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków B. B. stwierdzając, że Komornik Sądowy jest organem egzekucyjnym, a nie wierzycielem w przekazanej sprawie. Oznacza to, iż nie może on żądać wyegzekwowania od dłużnika poniesionych przez niego kosztów na podstawie postanowienia o przekazaniu sprawy, ustalającego jednocześnie koszty postępowania egzekucyjnego. Ma on jednak prawo złożyć do egzekucji prawomocne postanowienie o ustaleniu kosztów egzekucyjnych stanowiące tytuł wykonawczy bez konieczności zaopatrywania go w klauzulę wykonalności wraz z wnioskiem o wyegzekwowanie ustalonych w tym postanowieniu kosztów jako wierzyciel. Zgodnie z treścią art. 39 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (dalej: uoksie), komornikowi należy się zwrot wydatków gotówkowych poniesionych w toku egzekucji tylko w zakresie określonym ustawą. Wydatki powinny być zaliczkowane przez wierzyciela jako stronę postępowania, a następnie przyznane wierzycielowi do zwrotu od dłużnika, w przypadku skutecznie przeprowadzonego postępowania egzekucyjnego. Przepis art. 770 kpc stanowi, że dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji. Przepis ten normuje zatem zasady ustalania kosztów, do których rozliczenia zobowiązane są strony postępowania egzekucyjnego. Słusznie podniósł komornik w odpowiedzi na skargę, że w postanowieniu tym mogą zostać ustalone wyłącznie koszty należne wierzycielowi, nie mogą zaś być ustalone koszty, których wierzyciel nie poniósł.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, zaskarżając je w zakresie oddalenia skargi, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków B. B. zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 39 uoksie stanowiącego, iż komornikowi należy się zwrot wydatków gotówkowych,
2. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 40 uoksie poprzez przyjęcie, że wydatki o których mowa w art. 39 uoksie powinny być zaliczkowane przez wierzyciela, jako stronę postępowania,
3. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisów art. 770 i 770¹ kpc regulujących kwestie ustalania i egzekwowania kosztów postępowania,
4. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisów art. 773¹ § 3 kpc regulujących kwestie rozliczenia kosztów egzekucji.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie skargi Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków B. B. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu A. C., względnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie jest zasadne. Zupełnie niezrozumiałe jest twierdzenie Sądu Rejonowego, z którego z jednej strony wynika, że Komornik nie może żądać wyegzekwowania od dłużnika poniesionych przez niego kosztów „na podstawie postanowienia o przekazaniu sprawy, ustalającego jednocześnie koszty postępowania egzekucyjnego”, jednakże może on złożyć do egzekucji prawomocne postanowienie o ustaleniu kosztów egzekucyjnych stanowiące tytuł wykonawczy bez konieczności zaopatrywania go w klauzulę wykonalności wraz z wnioskiem o wyegzekwowanie ustalonych w tym postanowieniu kosztów. Zgodnie z art. 773¹ § 3 kpc przekazując sprawę w wypadku zbiegu egzekucji, komornik obowiązany jest rozliczyć koszty egzekucji. Z postanowienia Komornika B. B. z dnia 23 maja 2013r wynika, że tak właśnie on uczynił, gdyż ustalił on koszty egzekucyjne do tej pory poniesione. W tej sytuacji czynienie zarzutu, że nie wydał on osobnego postanowienia w kwestii kosztów egzekucyjnych jest niezasadne, gdyż ważnym jest jedynie to, że takie rozstrzygnięcie zostało wydane. Orzeczenie to Komornik doręczył zarówno wierzycielowi jak i dłużnicze, którzy nie wnieśli na nie skargi, co oznacza, że przedmiotowe postanowienie jest prawomocne. Zgodnie zaś z art. 770¹ kpc prawomocne postanowienie komornika w przedmiocie kosztów podlega wykonaniu po uprawomocnieniu się bez potrzeby zaopatrywania go w klauzulę wykonalności. Na podstawie tego przepisu oraz art. 777 § 1 pkt 4 kpc postanowienie takie jest więc tytułem egzekucyjnym i stanowi podstawę egzekucji / patrz: wyrok SN z dnia 13 września 2000r, II CKN 326/00, Lex nr 532146 /. W tych okolicznościach skoro Komornik dotychczas prowadzący sprawę przedłożył tytuł egzekucyjny z wnioskiem o jego wykonanie / pismo z dnia 26 lipca 2013r /, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu nie miał prawa tego tytułu podważać merytorycznie i z tej przyczyny odmawiać jego wykonania / art. 804 kpc /. Na marginesie jedynie należy wskazać, że zgodnie z art. 40 pkt 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji komornik może na pokrycie wydatków zażądać zaliczki. Użycie przez ustawodawcę określenia „może” oznacza, że żądanie uiszczenia zaliczki na pokrycie wydatków stanowi uprawnienie, a nie obowiązek komornika. Może on sam ponieść wydatki związane z dokonaniem czynności, z którą wydatki takie są związane, a następnie ściągnąć je od dłużnika lub od wierzyciela, jeśli egzekucja byłaby bezskuteczna / patrz: J. Świeczkowski „Komentarz do art. 40 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji”/. Ponadto art. 39 ukse stanowi, że komornikowi należy się zwrot wydatków gotówkowych poniesionych w toku egzekucji. Ustawodawca zagwarantował komornikowi to uprawnienie niezależnie od wyniku egzekucji, ponieważ wymieniony przepis nie zawiera w tym względzie rozróżnienia. Faktem jest, że art. 39 ust. 1 ukse nie zawiera jednocześnie normy, która określałaby sposób realizacji tego uprawnienia. Nie ma też takiego uregulowania w innych przepisach ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, co oznacza, że istnieje luka w prawie. Należy bowiem wykluczyć- przyjmując założenie racjonalności prawodawcy- aby jego wolą było przyznanie komornikowi uprawnienia bez możliwości jego realizacji. Zaistniały stan rzeczy wymaga więc rozważenia możliwości zastosowania odpowiednich przepisów w drodze

analogii. W postępowaniu egzekucyjnym pojęcie kosztów egzekucji zostało przejęte w drodze analogii od kosztów sądowych, ze względu na podobieństwo materii. To z kolei skłania do szukania w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przepisów, które zastosowane w drodze analogii pozwoliłyby rozwiązać zaistniały problem / patrz: uchwała SN z dnia 6.09.2001r, III CZP 39/01, Lex nr 48904 /. Zdaniem Sądu Okręgowego stosowany przez analogię przepis art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych byłoby w tym przypadku podstawą do wydania postanowienia w przedmiocie zwrotu wydatków poniesionych przez Komornika. Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc należało uwzględnić zażalenie Komornika.